

Výrok

- 1) Článek 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že fyzická osoba, která na základě takové smlouvy, jako je rozdílová smlouva uzavřená s finanční společností, uskutečňuje prostřednictvím této společnosti finanční transakce, může být kvalifikována jako „spotřebitel“ ve smyslu tohoto ustanovení, pokud uzavření této smlouvy nespadá do profesionální nebo podnikatelské činnosti této osoby, což musí ověřit předkládající soud. Pro účely této kvalifikace jsou takové faktory, jako je skutečnost, že tato osoba uskutečnila velký objem obchodů v relativně krátkém časovém období nebo že investovala do těchto obchodů značné částky, jako takové v zásadě nerozhodné, stejně jako je jako taková v zásadě nerozhodná skutečnost, že tatáž osoba je „neprofesionálním klientem“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS.
- 2) Nařízení č. 1215/2012 musí být vykládáno v tom smyslu, že pro účely určení příslušného soudu se na žalobu na určení občanskoprávní delikt ní odpovědnosti podanou spotřebitelem vztahuje oddíl 4 kapitoly II tohoto nařízení, je-li tato žaloba neoddelitelně spjata se smlouvou skutečně uzavřenou mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem, což musí ověřit vnitrostátní soud.

(¹) Úř. věst. C 381, 22.10.2018.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 19. března 2020 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Maďarsko) – LH v. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Věc C-564/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Azylová politika – Společná řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany – Směrnice 2013/32/EU – Žádost o mezinárodní ochranu – Článek 33 odst. 2 – Důvody nepřipustnosti – Vnitrostátní právní úprava, která stanoví nepřipustnost žádosti, pokud žadatel přicestoval do dotčeného členského státu přes zemi, ve které není vystaven pronásledování či riziku vážné újmy, nebo pokud tato země zaručuje dostatečnou ochranu – Článek 46 – Právo na účinnou žalobu – Soudní přezkum správních rozhodnutí týkajících se nepřipustnosti žádostí o mezinárodní ochranu – Lhůta osmi dnů pro rozhodnutí – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie“)

(2020/C 222/10)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Účastníci původního řízení

Žalobce: LH

Žalovaný: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Výrok

- 1) Článek 33 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje odmítnout žádost o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou z důvodu, že žadatel přicestoval na území dotčeného členského státu přes stát, ve kterém není vystaven pronásledování či riziku vážné újmy, nebo ve kterém je zaručena odpovídající úroveň ochrany.

- 2) Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32 musí být ve světle článku 47 Listiny základních práv Evropské unie vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která soudu rozhodujícímu o žalobě proti rozhodnutí, jímž se zamítá žádost o mezinárodní ochranu jako nepřijatelná, ukládá lhůtu osmi dnů pro vydání rozhodnutí, pokud tento soud není schopen v takové lhůtě zajistit účinnost hmotněprávních pravidel a procesních záruk, které žadateli přiznává unijní právo.

(¹) Úř. věst. C 436, 3.12.2018.

Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 2. dubna 2020 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesgerichtshof – Německo) – Coty Germany GmbH v. Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

(Věc C-567/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Ochranná známka Evropské unie – Nařízení (ES) č. 207/2009 – Článek 9 – Nařízení (EU) 2017/1001 – Článek 9 – Práva z ochranné známky – Užívání – Skladování výrobků za účelem jejich nabízení nebo uvádění na trh – Uskladnění za účelem odeslání výrobků porušujících právo z ochranné známky, které jsou prodávány na on-line tržišti“)

(2020/C 222/11)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesgerichtshof

Účastnice původního řízení

Navrhovatelka: Coty Germany GmbH

Odpůrkyně: Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

Výrok

Článek 9 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce [Evropské unie] a čl. 9 odst. 3 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie musí být vykládány v tom smyslu, že je třeba mít za to, že osoba, která pro třetí stranu uskladňuje výrobky porušující práva z ochranné známky, aniž o tomto porušení ví, neskladuje tyto výrobky za účelem jejich nabízení nebo uvádění na trh ve smyslu těchto ustanovení, jestliže tato osoba tyto cíle sama nesleduje.

(¹) Úř. věst. C 427, 26.11.2018